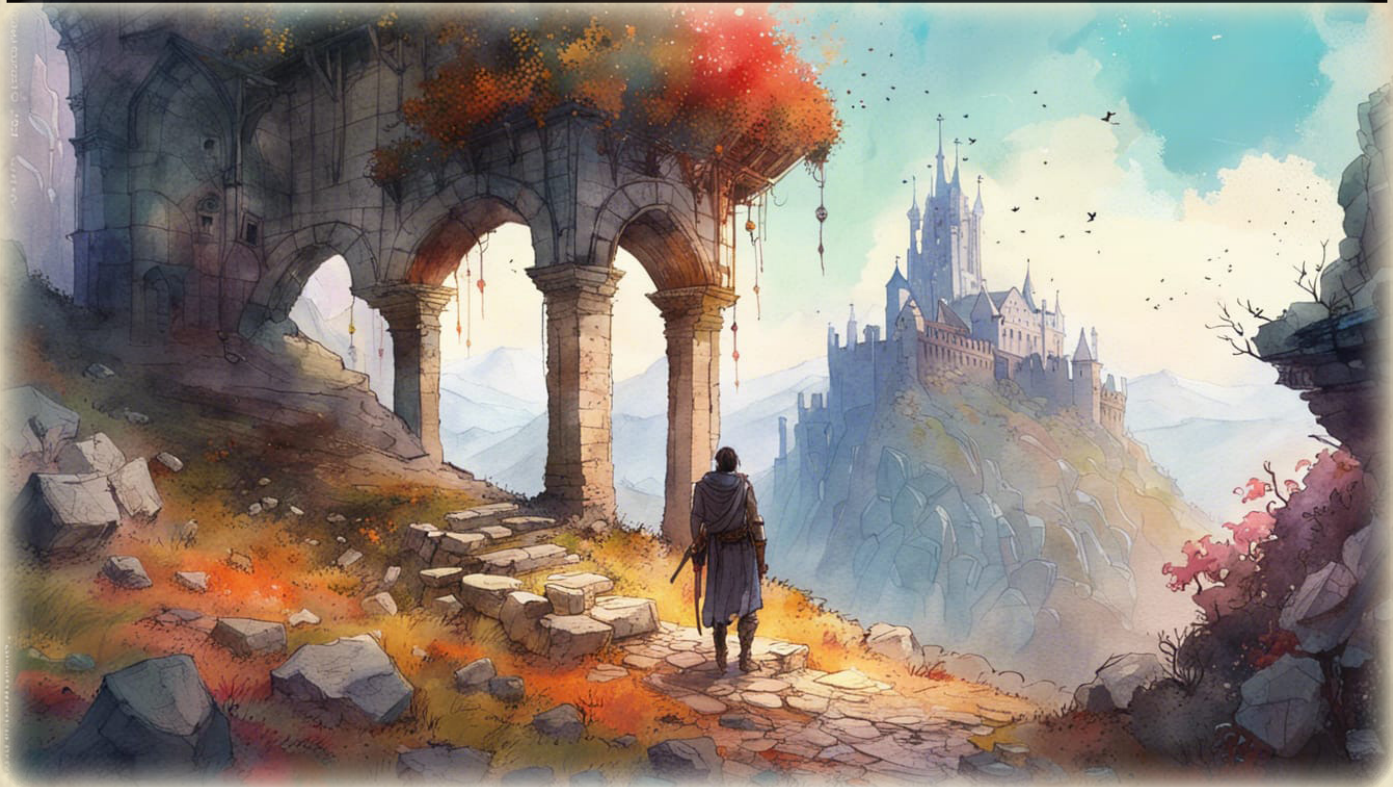

A katasztrófák kontinense

Fiatál és nyughatatlan világban élünk. Tiszteletreméltó haragosaim a Hauet Akadémián, miután mindenféle küldöttekkel, démonokkal és angyalokkal meghányták-vetették a dolgot, arra jutottak, hogy a Teremtés munkája öt milleniával ezelőtt záródhatott le. Nem meglepő talán, de nincs igazuk. Hogy is lehetne, ha szemmel láthatóan ez a bizonyos munka soha nem lett befejezve. Pár ezer évvel ezelőtt Merkurum és Faria egyetlen kontinenst alkottak, ezer évvel ezelőtt nyoma sem volt a Sárkánygerinc- vagy ahogy a helyiek nevezik a Saemd-hegységnek. Tíz évvel ezelőtt végtelen fűtenger lengedezett ott, ahol most homokdűnék vándorolnak.

Fiatál és nyughatatlan világban élünk, és mint a fiatalság általában, ő is keresi még önmagát. Érdekesítő és csodás dolog ez a folyamatos változás, még ha sokszor halálosan veszélyes is, és nekem megadatott, hogy saját szememmel csodálkozzak rá. És meglehet, hogy a következő generáció számára nagyrésze annak, amiről e könyv lapjain értekezek már haszталanság lesz, mégsem állhatom meg, hogy papírra ne vessem a tudást, mit Neiderheimről Esqi Taq határaiig összeszedtem.

Hús esztendővel ezelőtt, a nagy Skizma első éveiben alakult úgy, hogy nem volt több maradásom az Akadémián. A birodalom egészében akkoriban még kevésbé volt népszerű az acceriánus dogma - vagy, ha úgy tetszik, eretnokség -, de az Akadémia tagságát és a tanítványokat lázas, és néha vérontásba fajuló, viták sorozatába kergette az új tanítás. Igyekeztem, ameddig csak lehetett, kibújni magam ezek alól a viták alól - Votisz látja lelkem, az istenek viselt dolgai soha nem tartoztak kíváncsiságom tárgyai közé -, de ahogy akkoriban mondogatták az Akadémián: ha az egyetlen igaz istenség becsületét kell vé-

deni, eretnek, aki néma. Amikor már nem pusztán katedrám, de porhüvelyem sorsa is aggasztani kezdett, úgy döntöttem nem várom meg, hogy sietősen kelljen tovább állnom. Levelet írtam a Mir Sin Vela túloldalán található Arklinai egyetemre, és a választ meg sem várva útnak indultam új kampuszom felé.

Nehéz volt persze megválnom a Padour Birodalomtól. Akkoriban még én is elbitttem azt, amit arrafelé köztudomásúnak tartanak -, miszerint minden, mit látni, érezni, tudni érdemes megtalálható a Birodalom határain belül. Volt szerencsém meglátogatni az uralkodó fényűző otthonát, a Fény Palotáját, bejárni a városok körzetének településeit, rácsodálkozni a nagy vásárok forgatagára, meghallgatni a trubadúrok versenyét, torokom szakadtából üvölni a híres lovagok kopjatorése közben, körbe hajózni a keleti szigeteket, vagy éppen dél felé fordulva letekinteni a Birodalom aranykalászos földjeire a Sodo-hegység kopár szikláiról. Művelt, jómódú és életigenlő nép lakja a Birodalmat, mely harcban, elmélkedésben és művészetben is példát mutat a világnak. Vénységemre láttam olyan csodákat, amikről még csak nem is hallottam bobó ifjúságomban, de ezen a véleményemen akkor sem változtattam.

Mondanom kell egyáltalán, hogy könnyek csillogtak a szememben, amikor a Longarcok briggiének fedélzetén állva néztem, ahogy hazám partja a távolba vész? A vízbe akartam vetni magam, és a partra úszni. Hűséget akartam fogadni Accénak és könyörögni az Akadémia tagságának, hogy bocsátanak meg nekem. Ha tudtam volna, mi vár ránk a tengeren, alighanem meg is tettem volna.

Részlet Girard Trouvé visszaemlékezéseiből

Fariába legalább négyezer esztendő múltjának minden millenniuma barázdákat és sebeket szántott. A világ teremtéséről számos legenda kering. Egyes hagyományok istenek háborújáról szólnak, mások rejtélyes teremtőkről regélnek, akik munkájuk bevégeztével távoztak, ám visszatértük alighanem a világ végét is elhozza majd. De létezik olyan hagyomány is, amely szerint a világnak soha nem lett volna szabad létezni, és nem véletlen, hogy Faria a végét járja.

Faria kontinensén az emberek kisstílű, de legtöbbször boldog életet élnek. Mindennapjaik ritmusát az évszakok váltakozása és a hatalmasok torzszalkodása diktálja, mégis mindig megtalálják a módját, hogy örömeiket leljék a hétköznapiakban. Még akkor is, ha ezújabban egyre nehezebb. A kontinenst ugyanis időről-időre katasztrófák sorozata súlytja. A legutóbbi, sorrendben a hetedik katasztrófakorszak tíz éve kezdődött, és bár csillapodni látszik, de aligha múlt el teljesen. A Legfőbb Kollégium magiszterei az 1170-es évek elején nyakukba vették sátorfájukat, hogy a kontinens legtávolabbi szegleteit is bejárva felmérjék az elmúlt évtized során bekövetkezett pusztítás mértékét. A Kollégiumhoz beérkezett beszámolók száznál is több rendkívüli jelenséget vettek lajstromba.

Katasztrófák krónikája

Szerte Farián lehűlt a levegő; borús, szeles nyarak és hosszú, fagyos telek váltogatták egymást. A kontinens keleti tengerpartjaira minden korábbinál hevesebb esőzések csaptak le, áradásokba fojtva a vidéket. A Padour Birodalom szívében a császár Őszi Palotáját elnyelte a föld, helyén most a Mélység Szája tátong, túlvilági hangokat és a mélységből hunyorogva előtörő ichorfattyakat ontva a világra. A pantheon Skizmájából még teljesen fel sem ocsúdott Áldott Ligában Adrasteia istennő egybegyűlt papjainak szertartása szörnyű véget ért, a Bogun Konföderáció nemességét pedig szörnyű érzelmvihar ugrasztotta egymás torkának. Neiderheimrt a Hosszú Tél tíz éven keresztül ölelte magához szoroson, hajózhatalanná téve a tengert és közel élhetlenné a vidéket.

Faria másik végében, a Fütenger észak-keleti oldalán még ennél is drasztikusabb változások történtek. Az Öregvihar forró, száraz szele a füves pusztát egyik évről a másikra sivataggá változtatta. Gyilkos homokviharok pásztázták a vidéket, kiszáradtak a folyók, a szárazságtól elsikkadtak a legelők. A nomádok tömegével menekültek el a vidékről amerre csak tudtak. A kataklizma árnyékában hét öregsámán a Vöröskő-hegység mélyén új pártfogót talált maguknak. Egy ősi istenség, a Világ Gyökerét Rágó rettenetes

hatalommal jutalmazta őket és meghagyta nekik, hogy legyőzzék ellenségeik vérével öntözzék a sivatagot, hogy az újra kisarjadjon. Új istenük hatalmával eltelve a sámánok sokáig legyőzhetetlennek tűntek, a Sámánhorda nyargalói Salmeriától Mrekníáig felprédálták a vidéket, és tízezzrel hurcolták fogjaikat a sivatagba, emberáldozatnak.

A sámánok végül elbuktak. Dacára a temérdek kiöntött vérnek a sivatag nem sarjadt ki újra, és miután Faria hatalmasai félretették végre egymás iránt táplált ellentéteiket, a sámánok napjai meg voltak számlálva. A Sámánhorda pusztulása azonban csak megnyugvást hozott, vigaszt nem. Mostanra már mindenki megtörve várja a katasztrófa végét, de a jelek nem egyértelműek. Neiderheimrben végre beköszöntött a tavasz, és a sivatag határa sem húzódik már többé délebbre. Újabban azonban aggasztó hírek érkeznek mindenfelől a legendák szörnyeinek, az ichorfattyaknak a feltűnéséről.

Bizonytalan jövő

Bármit tartogat is a jövő, a viharos időknek még közel sincs vége. A Fütenger mentén törzsek tucatjai keresik helyüket az új világban, míg az újszülött sivatag mélyén rekedt nomádok az utolsó folyó partján tömörülve próbálnak alkalmazkodni az új kihívásokhoz. Karavánvárosok és birodalmak tucatjait nyelte el a homok, évezredes kereskedelmi kapcsolatoknak vetett véget az Öregvihar. A Padour Birodalmat vallásháború rágja, és bogun földeket is testvérviszályban kiontott vér öntözi évek óta. Neiderheimr hosszú téli álomból ébredt fosztogatói éhes szemekkel és tíz hosszú télen keresztül élezett pengékkel indulnak meg drakkáikon a dicsőségen szerzett gazdagság felé. Miközben Farián egyesek a helyüket keresik a megváltozott világban, mások minden tőlük telhetőt megtesznek a katasztrófa előtti normalitáshoz való visszatérés érdekében. A valóság elől kollégiumok és egyetemek elefántcsonttoronyai-ba visszahúzódott magiszterek között azonban akad egy-kettő, aki lassacskán kapizsgálni kezdi: a katasztrófa nem véletlenszerűek, és az emberek, különösképp az ichorvérűek eljövendő cselekedetei jelenthetik a különbséget a túlélés és a pusztulás között.